

Koně

Mezitím

Už je to roků pár, z domu musel jsem jít
jen dům bílej ve vzpomínkách u řeky stojí.
Samotnej v pastvinách a stádo krásnejch koní
táta s mámou, co se o mě stále bojí.

Teď jen tohle město znám a pár kluků, co se smějou
když jim vyprávím, že doma koně mám.
Jejich hřívy v očích mám, do dlaní mě stále hřejou
lidí kolem jen zbytečně se ptám.

R: Čím je život náš bez koní
bez ohrad plných vlání koňských hřív.
Čím je život náš bez koní
já stále cítím třmeny v nohách svých.

Tys byla neskutečně bílá, vítr česal tvoje vlasy
oči tvý, ty se mi leskly po koních.
Jako nejpyšnější víla, růže skleníkové krásy
a já nevěděl, že tak i parfém zavoní.

Tak jsem se nechal svést tou vůní kytek z plání
oči tvý zas jiný kluky svádí.
Jak jen mě mohly svést zřítelnice plné lhaní
oči koní, ty tě nikdy nezradí.

R: